

[már minden éjszakámba belelobog hajad
s szénaboglyák üzennek...]

*már minden éjszakámba belelobog hajad
s szénaboglyák üzennek árvaságomért. mégsem
szerelemre kérlek: mint álmos csecsemő a semmi
kiszáradt emlőjén rugdalok
szeretni is szerethetnélek még —
szemgödrömben diót tör a halál dióban az öröklét
lakik. s meghalnak a hallgató nagy karosszékek
hajnalig. lekopott rólunk a szelíd meztelenség — fehér
ingedben ünnepel a szél. a szürkület lovai vízig
ereszkednek kortyolják az álmodók párás tekintetét
milyen romantikus ez s milyen kár hogy már nem vagyok
emlékeimre mint szédült kendő ráömlik hajad kinyílnak
benne a töprengő csillagok. ígérem magamnak békét
ígérek most földet a számba. szánkázó országban jégbe
vert feyenchulla vagyok: embernek istennek mozdíthatatlan
(ébredlétünk érett körtéi szédülten hullanak eléd)
csak míg futsz a sóhajtó töltéseken mozdul szám s
fogaimban a kiirthatatlan rettenet. már idegen számomra
mi meleg és egyszeri. már idegen mi örök. valahogy idegen
az is hogy nem vagyok
medvét ajándékozó kedvem rajzolja köréd a tájat. lángok
közt állsz — lángokban állsz — hallgatsz és ragyogsz*

[már mindent megtehetsz velem csak szeretned
nem szabad. nagy kertben...]

*már mindent megtehetsz velem csak szeretned
nem szabad. nagy kertben laktunk mint egykoron
s te levágattad a hajad. gyümölcsseinkben akkor megrohadt
az íz asztalunkat széjjelverték az öngyilkos fák. a szélben
virágaid fekete emléke reszketett*

*: látod ma mindent megtehetsz :
velem mindent amit eddig soha — gyávaságom is melledig
emelheted. a világ úgyszólván nélkülem lesz olyan amilyen
utazni készülök valahol végleg ottmaradni valakinek
végleg ellopni a nevetését. megfejteni a zenében
szétáradó véres illatot megsímogatni e zenék árnyában csendben
felnövő szomorú férgeket. hegynek fölfelé jézustól kértem
tűzet (— hívhatnád akárhogy! arcom kendődben halálodig
fűrészthetném —) de az istenek nem dohányzanak
csak szeretned nem szabad többé
patkányok szimatolják tétova lépteim orruk hintázó horgászdugó
a megáradt szemétben. mosakodj utánam a csontodig lelkedig
fertőtlenedj ha a sötétben kapkodva hozzádsáppadok
a függöny mögött végül ott állnak az árnyak ajtónkhoz vasalt
csizmák közelednek. kint a hold két kéken s e látás
békében látás csöndben megéri a rettenet. megértsd a
villanypóznák reménytelen üzenetét: ne kutasd az éjszakában
eltűnteket: ne kutass engem sem magadban többé. mert
szívedbe tapos és megöl a sötét*

[semmi baj maholnap elmúlsz huszonnyolc éves megérsz amire a század fölnevelt...]

*semmi baj maholnap elmúlsz huszonnyolc éves
megérsz amire a század fölnevelt: a bárdrá: gondos
homlokod a poroszlók átverik szögekkel s mintha asszonyokra
visszagondolsz a pillangós diófás délutánra is
lehet kegytárgy lesz a toll amivel mindennapi kenyered
sem tudtad megkeresni a poharad melybe olcsó vizesbor jutott
s az ágyad honnan elköltözött az öröm s helyébe feküdtek
a vérrel élő könnyes állatok
? kinek tudnál még szépet mondani ?
a pálmafák itt virágoznak s itt nyílnak el ablakodban itt
szeretkezik a hajnal a halállal krokodil ásít
az előszobában s tarkódra vág az erkélyen a medve. vért
köpő buklikádat megértik-e még. bár már ez sem érdekel
ha megtudják egyszer kivel éltek szégyellik a méltatlan
bántásokat. elhazudják mindent megtettek érted. elmondják*

mással sem lettél volna boldogabb. s nem lettél volna
más ha lehattél volna sem. csak sátoros cigány ki
vonszolja magával világban a gondját költő kinek pohár bort
odalökni elég hogy a simogatás másoknak tisztán megmaradjon
maholnap elmúlsz. semmi baj
készülsz hogy nem marad utánad semmi. ködre vésted
testámentumodat mert csak hajnalonta jött el hozzád a nyugalom
az idő visszaveszi kölcsönadott árnyait tárgyait s a néhány
verseket. múlásod sem lesz majd betakarni mivel

POPOVICS TIBOR RAJZA